

R. M. ROMERO

KAROLINA

ÉS A
KRAKKÓI
BABAKÉSZÍTŐ

Dream
válogatás

Karolina, a beszélni tudó játék baba egy varázslatos napon Krakkóban, a németek által megszállt Lengyelországban találja magát egy babakészítő társaságában, aki fájdalmas múltú, rendkívüli varázsserejű férfi. Már régóta egyedül él, de Karolina bátor és szeretetteljes társaságában néha újra képes mosolyogni.

A Babakészítő új barátokat szerez, így Karolinának hála az élete kiteljesedik. De a megszálló csapatok különös kegyetlensége mindent megváltoztat, hisz már nem csak az ő életük kerül veszélybe. És amikor elkezdődik a zsidók begyűjtése, a férfi és Karolina nem maradhatnak tétlenek. Krakkó különleges és varázslatos lakóival együtt mindent megpróbálnak, hogy segítsenek az embereknek, és legyőzzék a rájuk telepedő sötét erőket.

De mit tehet egy varázserővel bíró játékgyáros és egy baba? És milyen titkos erő birtokában van a krakkói babakészítő?

R. M. ROMERO

zsidó kubai-amerikai szerzőnő. Nagy kedvvel vándorol a világban, gyakran utazik. A University of Southern Maine híres Stonecoast programjában tanult kreatív írást. Amikor nem a művein dolgozik, R. M. Romero meséket olvas, németül és lengyelül tanul. Jelenleg családjával és állataival él Colorado államban. A Karolina és a krakkói Babakészítő az első regénye.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.rmromero.com

www.facebook.com/Dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez a lebilincselő mű a népmeséknek, a néphagyományoknak és a második világháború történetének szálait szövi össze; a szeretet hatalmát mutatja meg és azt, hogy az ember a legsötétebb időkben is ember maradhat.” **AMAZON**

„Csodálatos könyv. Biztos maradandó hatással lesz minden olvasójára.”

BOOKTRUST

„Ez a regény a nyitott szívű és tiszta gondolkodású olvasóknak szól; azoknak, akik szeretik a szép írásokat.” **BOOKLIST**

„Ez a könyv abszolút csoda – szívszorító és szívderítő. R.M. Romero kiválóan írt meg egy nehéz történetet.” **GOODREADS**

„Varázslat, hagyomány és történelem elegye ez az időtlen történet arról, hogy a legsötétebb helyeken és korokban is van remény és barátság.”

BARNES&NOBLE

Dream
válogatás

PROLÓGUS

A KIS VARRÓLÁNY ÉS BABAORSZÁG

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy baba, akit Karolinának hívtak. Karolina az emberi világtól messze, egy távoli vidéken élt.

Babaország hatalmas királyság volt, végtelen sok mérföldnyire terült el minden irányban. Keleten tenger mosta a partjait, nyugati határán a nap magasságába törekvő üveghegy nőtt ki a földből. Azokban a boldog időkben, amikor Babaország felett bölcs király és királynő uralkodott, az ég mindig olyan tökéletesen égszínkéék volt, mint a derűs nyári délutánokon. A holdfény akár a színezüst, és senki nem öregedett vagy rongyosodott le.

A tengeren túl azonban volt egy sötét ország, ahol óriási patkányok laktak. Az étvágyuk olyan hatalmas volt, mint az óceán. Ezeket a patkányokat egy gonosz boszorka hozta létre árnyékból, könnyből és hamuból. A babakirály és a babakirálynő félelemben éltek; attól tartottak, hogy egy napon a patkányok annyira éhesek lesznek,

hogy megjelennek Babaországban, kegyetlenséget és mohóságot hozva magukkal.

Karolina azonban e szóbeszédről semmit nem tudott. Egy kis kunyhóban élt két zöld hegy között, a völgybeli patak partján. A függönyöket vadvirágokból fonta, a falak pedig mézeskalácsból voltak, ennek ellenére Karolina soha, egyetlenegyszer sem akart belőlük falatozni. Nem volt ő királynő, sem hercegnő, csak egy varrólány, aki szerette a házát.

Szaténselyem báli ruhákat varrt, bársony mellényeket, pillangószárnyként lebbenő szoknyákat és aranygombos szép férfikabátokat. És az egészben az volt a legjobb, hogy Karolina kívánságokat öltött minden egyes ruhadarabba. Minden ruha, mellény, szoknya és kabát egy-egy beteljesületlen remény volt, befejezésre váró, félig szőtt mese. Karolina azonban nem biztosíthatta a kívánságok beteljesülését; az ő varázsereje gyenge volt ehhez.

Karolina nagyon szerette a munkáját, de akadt néhány megrendelője, akiknek fájt hallania a kívánságát. Ezek a babák csendesek és szomorúak voltak, keserves történetük mintha rá lett volna írva porcelánarcukra és apró fakezükre.

Mit akartak a szomorú babák? Visszatérni az emberek világába, ahol egykor minden baba élt. Miért? A legtöbbször semmire sem emlékezett a távoli helyen töltött időből, Karolina szomorú megrendelői azonban igen, és viszont szerették volna látni a gyerekeket, akik egykor a legjobb barátaik voltak. Sosem mondta meg nekik, de Karolina nem gondolta, hogy kívánságuk valaha valóra válhat. Az embergyerekek egyszer csak felnőttek, és egykor ked-

ves játékaikat padlásokon és az ágy alatt hagyták porosodni és penészedni. Aztán amikor a fa-, a kelme- és a porcelánrészek már nem tudták magukban tartani a babalelket, visszakerültek Babaországba.

Karolina próbált nem gondolni az emberi világra, mert az emberek világa nem tett jót a barátaival. A szomorú babák megtanultak sírni, és a sírást a legkevésbé sem szerette hallani. Nem volt szándékában újra belépni abba a világba, ami tele van hisziúkkal, kislányokkal és képzeletbeli játékokkal.

Egy napon aztán a patkányok valóban megjelentek Karolina hazájának határán, a tengerparton. Vasbajonettekkel és éles fogakkal törtek az országra. Letaszították trónjáról a királyt és a királynőt, rettegés és rémület telepedett egész Babaországra. Karolina kénytelen volt elmenekülni a megszállók és a máglyáik elől. A mély, sötét erdőbe vette be magát. Ruhája hamarosan cafatokban lógott, arcán horzsolásnyomok éktelenkedtek.

Az erdőben találkozott egy játék katonával. Fritz és ő együtt maradtak. Aztán a jó szél, Dogoda segítségével Karolina rájött, mégis az a sorsa, hogy visszatérjen az emberi világba.

1. FEJEZET

A BABAKÉSZÍTŐ

Karolina új világában üvegszívvvel ébredt.

Úgy érezte, ebben a szívben egyszerre nőnek rózsák és tövisek, mert benne volt minden boldogság és nyomorúság, amit Babaországban valaha tapasztalt. Amikor megmozdult, üvegszíve mellkasa fényes fafelületéhez koppant.

Karolina remegve emelte kezét arcához. Egyetlen érintés elég volt, hogy érezze: a seb, ami Babaországban végighúzódott a bőrén, eltűnt. Leengedte a kezét, és látta, hogy ujjai friss illatú, rózsaszín festékekkel vannak bekenve. A jó szél elmondta Karolinának, hogy valaki ebben az emberi világban szólította őt. Így hát – akárki is legyen –, ez a személy javította meg az arcát, és ültette bele az üvegszívet.

Karolina körülnézett, és látta, hogy egy magas asztalon van, faforgács és több tekerics szalag között. Bár ő nem üvegből vagy porcelánból készült, mint néhány barátja, nem akart leesni, ezért mozdulatlan maradt,

nehogy elveszítse egyensúlyát. Tőle jobbra hatalmas, hegyméretű valami állt, bár nem olyan magas, mint az ő országának hegyei. Egy durva, hosszú vászondarabbal terítették le, így Karolina el sem tudta képzelni, mi rejtőzhet alatta.

Az asztallal szemben nagy ablak nézett a sötétségbe. A feketeséget csak az utcai lámpák halványsárga fénye törte meg. Ezeket a lámpákat nem cukorpálca tartotta, mint a babaországbelieket, hanem sötét, erős fákként emelkedtek ki a kockakövek közül. A kinti világ nem tűnt hívogatónak, de a szoba a saját kis házára emlékeztette Karolinát: meleg volt és barátságos. Ezt az üzletet azonban – mert üzlet volt – nem báli ruhákkal, kabátokkal és sálakkal zsúfolták tele, mint az ő műhelyét.

Játékok voltak odabent. Sok-sok játék.

Több sorban álltak a hintalovak, amelyeknek oldalára százszorszépláncokat és őszi leveleket festettek. A polcokon különböző formájú és méretű, kitömött játékalatok sorakoztak; apró cérnaszájuk mosolygott.

És ami a legjobb: mindenütt babák heverték. Egyiknek sem volt sebes az arca, egyiknek sem perzselte meg a kezét vagy a lábát a tűz. Mind nagyon nyugodtnak tűntek, készen álltak rá, hogy szeressenek és szeressék őket.

Biztonságban voltak.

A többi játék azonban nem hasonlított Karolinára. Egyikük sem üdvözölte őt, meg sem mozdultak. Nem éltek, mert nem volt szívük. Karolina, ahogyan a többi baba is, tudta, hogy csak az élhet, akinek van szíve.

Karolina mégis egy kicsit irigyelte a néma játékokat; üvegszívét szürke félelem szorította. Egyedül volt. Hol az a személy, akiről a jó szél azt mondta, hogy várni fogja őt ebben a világban?

Közeledő léptek hallatszottak, mire Karolina mozdulatlanná merevedett. Kinyílt a műhely hátsó ajtaja, és egy férfi lépett be. Szakálla vörös volt, mintha a hajnalcsillag érintette volna meg az ujjával. Fehér pizzamát viselt, és zöld szemét dörzsölve, sántító léptekkel közelített Karolina felé. Amikor közelebb ért, Karolina látta, hogy az idegen nem kisfiú és nem is öregember, hanem korban valahol a kettő között jár. Karolina úgy becsülte, hogy ha az a férfi kézbe venné őt, akkor épp csak túlnyúlna a tenyerén, amelyen ugyanolyan színű festékfoltok éktelenkedtek, mint amilyen szín az ő ujjait borította.

Biztosan ő az a személy, akiről a szél beszélt; ő javította meg az arcát, és adott neki új szívet.

A férfi – a Babakészítő – a kezét tördelve ült le a Karolina melletti hokedlire. Karolina látta, hogy arcán friss könnypatakok csillognak. Fehér bőre vöröslött a sírástól, arca olyan dühös volt, mint egy csatakiáltás.

– A világháborúnak már több mint húsz éve vége – motyogta a Babakészítő. – 1939-et írunk. *Itthon* vagyok, Krakko városában. Rémálmokat látok, ez nem a valóság.

Karolinának eszébe sem jutott, hogy az emberi világban is van háború.

Ha a Babakészítő is játék lenne, Karolina megvigasztalta volna, de így nem tudott semmit sem mon-

dani. Az, hogy könnyekkel ilyen nyíltan kifejezhető a fájdalom, szörnyű varázslatnak tűnt számára, amit az emberek szinte tudtukon kívül műveltek.

A Babakészítő remegő kézzel vette le a terítőt a hegyről... amiről kiderült, hogy nem is hegy. Hatalmas, háromszintes babaház volt, tökéletes Karolina számára. A feje nem súrolná a mennyezetet, nem kéne nyújtózkodnia, hogy elérje a konyhaasztalt vagy kinyissa a szekrényt, amit a padlásszobában látott. A virágládák tele voltak pamutrózsákkal, az emeleti erkély korlátján testes macska ült. Karolinának ez különösen tetszett; a macska elzavarná a közel merészkedő patkányokat.

A Babakészítő nekilátott az utolsó simításokhoz egy keskeny pengéjű késsel. Keze olyan gyorsan mozgott, hogy Karolina úgy érezte, akkor sem tudná abbahagyni, ha akarná. Finom, hullámos mintázatot metszett a tetőbe, ami mégis olyan sima volt, mintha cukormáz volna.

Munka közben a Babakészítő könnyei elapadtak, és Karolina azt gondolta, tudja, miért. Ő is mindig jobban érezte magát akkor, ha alkothatott valamit. A félelem csak akkor szorongatta szívét, csak akkor érezte úgy, hogy erőt vehet rajta, amikor a keze tétlen maradt.

Karolina mélyet sóhajtott. Ez a világ, ez a hely... ismerős illat, mintha por keveredne fahéjjal és egy egész mezőnyi sárga virág illatával. Vajon járt már itt? Nem tudta volna pontosan leírni azt a furcsa érzést, olyan mélyen hasított belé, mintha a Babakészítő kése lett

volna. Minél jobban igyekezett megragadni az érzést, annál inkább úgy tűnt, mintha álmodni akarna markolni kis kezével.

A Babakészítő talán válaszolni tud a kérdéseire.

Karolina tett egy lépést a babaház felé, gondolkodott, mit mondjon, ám sietségében hosszú piros szoknyájának szélére lépett. Megbotlott, és hangosan pihegett. Kezével gyors mozdulatokat tett, próbálta visszanyerni egyensúlyát. Sikerült megtartania magát, nem esett el.

Nem így akart bemutatkozni, de már túl késő volt tenni ellene.

- Üdvözlöm! - integetett. - Karolina vagyok.

A Babakészítő kiejtette a kést a kezéből, és elsápadt.

- Ó, ne! Végül mégis megtörtént! Elvesztettem az ép eszemet.

Karolina tudta, hogy a Babakészítő nem bolondult meg.

- Nem, nem! Szó sincs arról, hogy elvesztette volna az ép eszét, uram. Önnek semmi baja sincsen.

A Babakészítő felugrott a hokedliről, és hátrált néhány lépést.

- De... de te nem lehetsz valóságos! A babák nem beszélnek. Bizonyára nagyon fáradt vagyok... Mindenféle furcsaságot látok.

- Valóban fáradtnak tűnik, uram, de kérem, higgye el, ugyanolyan valóságos vagyok, mint ön - mondta Karolina.

Valójában azt gondolta, hogy a Babakészítő a furcsa, hogy ő lóg ki a sorból, elvégre ő az egyetlen ember

a játékok világában. Karolina pedig a műhely természetes része.

- De én készítettelek - mondta a babakészítő. - Nem teremthetek semmit, ami életre kel.

- A kertészek folyton azt teszik, amikor virágokat nevelnek - felelte Karolina. - És valójában nem ön teremtett engem. A lelkem már létezett... Ön csak szólított engem, és a szél elhozott önhöz. Azt hittem, tudja.

- Nem emlékszem, hogy szólítottam volna bárkit is. Csak egy olyan babát akartam készíteni, amelyet anyám, és... - A Babakészítő hevesen ingatta a fejét. - Ó, miért beszélek egy játékhoz? Ez már túl sok nekem.

Az asztal szélének dőlt, a mozdulattól pizsamanadrágjának szára felcsúszott. Karolina meglátta, hogy a lába ugyanolyan világos fából van, mint amelyenből őt faragta ki.

- Nem gondoltam volna, hogy emberek is lehetnek fából - jegyezte meg Karolina fejét oldalra hajtva úgy, hogy más szögből is láthassa a Babakészítő lábát. A férfi láthatóan zavarba jött, Karolina azt hitte, hogy nem is fog felelni neki. De egy hosszú pillanat múlva, ami alatt csak a közeli falióra nehéz ketyegését lehetett hallani, válaszolt:

- Csak a lábam van fából. A testem többi része puhább anyag.

- Megnézhetem? - kérdezte Karolina.

A Babakészítő elfordította tekintetét.

- Nem valami... Nem valami szép. Az emberek többsége nem szereti sokáig nézni.

- Miért?

- Az emberek nem szeretnek sérült, tönkrement dolgokat látni - felelte a Babakészítő.

- Ön nem sérült - tette csípőre a kezét Karolina. - Én *teljesen* fából vagyok, és ön mégsem gondolja azt, hogy sérült lennék, ugye?

- Ezt így még soha senki nem fogalmazta meg - felelte a Babakészítő.

Feltúrta pizsamája szárát úgy, hogy falába teljes hosszában látszott. Még az a bőrcsatos rész is, amivel a lábcsonkjához volt rögzítve.

Úgy tűnt, ez a világ nem is annyira más, mint amennyire Karolina tartott tőle.

- Tetszik a lába.

- Keveseknek tetszik, de ezek szerint te közéjük tartozol - mondta a Babakészítő. - Te tényleg egy élő baba vagy? Ugye... ugye nem élő ember voltál, aki bábává változott? - kérdezte. Halántékára hulló haja eltakarta a szemét, most azonban türelmetlenül kisimította, hogy jobban lássson.

- Azt hiszem, emlékeznek, ha valaha ember lettem volna - felelte Karolina. - De csak arra emlékszem, hogy baba voltam.

- Csodálatos - mondta halkán a Babakészítő. Visszaült a hokedlire, és előrehajolt, mintha Karolina minden szavát meg akarná markolni kérges kezével.

Karolina érezte, hogy a Babakészítő már nem olyan feszült, ezért újabb kérdéssel próbálkozott.

- Azt mondta, hogy az édesanyja készített olyan babát, mint amilyen én vagyok. Ezt hogy értette?

- Anyám szeretett ilyesmivel foglalkozni. Sok évvel ezelőtt készített egy olyan babát, mint te, és azt mondta, hogy egy napon majd adjam oda a saját gyermekemnek. De amikor anyám a háború után meghalt, a baba elveszett. Ezért elhatároztam, hogy készítek egy ugyanolyat. - A Babakészítő elhallgatott, de a csend valahogy hangosabb volt minden addig ki-mondott szónál. Aztán hozzátette: - Ezért készítettelek téged.

Karolina ismerte a Babakészítő édesanyját? Lehet, hogy azért tűnt minden olyan ismerősnek.

- Ezért készit játékokat? Mert az édesanyja is játékokat készített?

- Bizonyos mértékben igen. Akkor kezdtem el foglalkozni ezzel, amikor a lábam elvesztése után nem tudtam aludni a kórházban - paskolta meg a térdét a Babakészítő. - Mindenki más aludt. Ezzel foglaltam el magamat. És még mindig ezzel töltöm az időmet. Az álmaim... nagyon nyugtalanítóak tudnak lenni. A háborút nehéz elfelejteni.

- Nekem is vannak olyan álmaim. Néha behunyom a szememet és látok minden szörnyűséget, ami Babaországban történt.

- Babaországban?

- Ott éltem, mielőtt szólított - magyarázta Karolina. - Ahogy ön itt...

Állához érintette kezét, és elgondolkodott. A Babakészítő említette, pontosan mi is ez a hely?

- Krakóban - mondta a Babakészítő. - Ez Krakó városa a Lengyel Köztársaságban.

- Krakkó. - A város neve friss, ropogós volt Karolina nyelvén, mint egy almaszelet. - Milyen város ez? Jó hely?

- Úgy hiszem, igen. Nagyon szeretem - felelte a Babakészítő, és az ablak felé intett. - Elkészítettem a város makettjét. Ha szeretnéd látni, megmutatom.

Karolina egyik kis csizmás lábáról a másikra ugrált.

- Igen, kérem, kérem!

A Babakészítő keze mozdult, hogy felemelje, de megállt a levegőben Karolina fölött.

- Odavihetlek? Nem akarok udvariatlan lenni azzal, hogy felveszlek, ha nem akarod.

- Nincs ellenemre, hogy odavigyen engem. Az ön lába sokkal hosszabb, mint az enyém. Nekem egy örökkévalóságig tartana eljutni az ablakig - mondta Karolina, azzal felemelte a kezét, és a Babakészítő el-emelte az asztaltól.

Ahogy az ablak felé lépdelt vele, Karolina egy pillanatra meglátta magát az ablaküvegben. Ettől a nyugtalansága ismét csökkent egy kicsit. A Babakészítő tökéletesen eltalálta az alakját, ugyanolyan aranyhaja és búzavirágkék szeme volt, mint Babaországban.

- Nagyon jó munkát végzett rajtam. Köszönöm.

- Szívesen - felelte a Babakészítő, ám mintha igyekezett volna gyorsan másra terelni a szót, lefelé mutatott. - Nézd! Ott van Krakkó városa kicsiben.

2. FEJEZET

TITKOS VARÁZSLAT

A Babakészítő városának makettje az üzlet kirakatában kapott helyet. Közepén dupla aranytornyos épület és egy komor arcú férfi szobra állt. Egyenlő számban voltak a szobor körül galambok és emberek, kis alakok haladtak a teret körülölelő zömök házak és üzletek felé. Maga a Babakészítő is ott volt Kis-Krakkó városában, az üzlete előtt állt, egyik kezében egy babát, másikban sétapálcát tartva.

Karolina figyelmét azonban az egyik sarokban lévő két alak ragadta meg. Az egyik fiatal lovag volt, kardja arany. A másik pedig egy sárkány, aki kúszott felé. Valósággal elállt tőlük a lélegzete.

- Az a lovag... Hol lakik?

- Ő Krakus herceg. A Wawel palotában lakott - felelte a Babakészítő, és rámutatott egy kis épületre, aminek a homlokzata téglaburkolatra emlékeztető mintázattal volt megfestve. Körülötte kék folyó, mint-ha macska dörgölözött volna hozzá.

- Találkozni akarok vele - jelentette ki Karolina. - Mennyi idő odajutni? Nem tűnik túl távolinak.

- Az igazi Krakkó egy kicsit... nagyobb, mint azok a részei, amiket a maketten ábrázoltam. Attól tartok, nagyon hosszú ideig tartana eljutnod a Wawel palotába - felelte a Babakészítő. - És igazán nem szeretnék kiábrándítani, de a herceg és a sárkány Krakkó történelméhez tartozik... Ők nincsenek jelen... a jelenben. Csak azért tettem őket a makettbe, mert nagyon tetszik a történetük.

A hír úgy lehűtötte Karolinát, mint a hideg, kellemetlen téli szél.

- Ha a lovag nem védi népét, akkor ki védelmezi a város lakóit?

- Nos, van hadseregünk, akik segítenek. De félttem a hazámat. Viharfelhők gyülekeznek körülöttünk.

Karolina a királynőt szolgáló, gyönyörű ezüstszerű egyenruhás katonákra gondolt, és azt mondta:

- A hadseregek nem mindig tudják megvédeni a népüket... Azt hittem, ez a világ biztonságos.

- Nem... Nem mindig biztonságos - felelte a Babakészítő.

Karolina a sötét térre mutatott.

- Nem látok semmi veszélyeset odakint. Biztos abban, hogy a herceg és a sárkány a jelenben már nem létezik? Hatalmasnak tűnik varázserejük. Talán segíthetnének Babaország háborújában.

- Nem gondoltam volna, hogy Babaországban is van háború - mondta a Babakészítő.

- Most *igazi* háború dül ott. Csaták, sebek, minden...

- Ki kezdte?

- A patkányok. - Karolina megborzongott. Ellen-ségei világokra lehettek tőle, de ez egy cseppet sem csökkentette a félelmét. - Szörnyű patkányok, akik át-keltek az óceánon.

- Patkányok? Azok a kis teremtmények, amelyek a sikátorokban élnek?

- Kicsik?! - hebegte Karolina.

- Akkor, gondolom, mégsem voltak kicsik.

- Nem. Hatalmasak és gonoszak. De már nem va-gyok ott, és önöknél sincsen már háború. A jó szél megmentette Fritzet... És engem is, bár nem tudom, merre lehet Fritz és...

- Bocsáss meg, nem akartalak felzaklatni - mondta a Babakészítő.

- Megbocsátok - felelte Karolina, azzal kezét a Ba-bakészítő hüvelykujja köré fonta, és hirtelen felindu-lásból átölelte. Nem volt igazi ölelés, de annak szánta.

Amikor Karolina elhúzódott, a Babakészítő azt mondta:

- Odafent van egy könyvem, amiben le van írva a herceg és a sárkány meséje. Felmehetek érte, ha el szeretnéd olvasni.

- Jó lenne, köszönöm - felelte Karolina. Nem adta fel a reményt, hogy a herceg és a sárkány csak elrej-tőzött valahová, ahogy sok más baba az erdőben. Ha megtalálhatná a herceget és a sárkányt, talán meg-menthetné a népét.

- Rögtön jövök - tette vissza a Babakészítő Karo-linát az asztalra. Ám mielőtt elindult, mondott még

valamit: - Kérlek, ne menj el, amíg odafent vagyok!
Kérlek!

Karolina a bejárati ajtó felé intett.

- Nem tudok elmenni. Az ajtó túl nagy ahhoz, hogy egyedül kinyithassam.

- Nem úgy értettem, hogy elmennél a műhelyből.

- A Babakészítő hirtelen sokkal fiatalabbnak látszott a koránál, nem férfinak tűnt, hanem félős kisfiúnak.

- Mi van akkor... Mi van akkor, ha visszaváltozol közönséges babává?

Karolina erre nem is gondolt. Mi van akkor, ha a jó szél visszatér és elsodorja? Ha magával viszi, ugyanúgy, ahogy a Babakészítőhöz hozta?

A Babakészítő megértette Karolina hallgatásának okát.

- Kérlek, bocsáss meg! Nem szeretném, hogy aggódj! - rezzent össze.

Karolina arra gondolt, a Babakészítő életének vajon mekkora részét töltötte azzal, hogy bocsánatot kért, pedig semmi rosszat nem követett el.

- Nem kell bocsánatot kérnie. Nem tudok mindent arról, hogy miképpen hat a varázslat, de úgy tudom, a babák nem hagyják el ezt a világot addig, amíg a testük tart. Az én testem pedig vadonatúj. - Apró ujjait mozgatta, amelyek ugyanolyan fűrgék voltak, mint Babaországban. - Azt hiszem, egy ideig még maradok.

A Babakészítő fáradt, megkönnyebbült mosollyal nézett rá. Kinyitotta a műhely hátsó ajtaját, és elindult felfelé a lépcsőn. Magára hagyta Karolinát a néma játékokkal.

A Babakészítő öt perccel később visszatért, hóna alatt a könyvvel. A borítót csak néhány vékony cérnaszál fogta a könyv gerincéhez, a borítókép – lány egy sötét erdőben, amiről Karolina úgy érezte, nagyon ismerős – elhalványult.

A Babakészítő az asztalra tette a könyvet.

– Kisfiú koromban ez volt a kedvencem. Az édesanyámtól örököltem – mondta, és lapozni kezdett. Az oldalak finomak voltak és sárgásak, mintha magukba szívtak volna minden napfényes délutánt, amit a Babakészítő a mesék olvasásával töltött. – Ó! Megvan. „Krakus herceg és a sárkány.”

Karolina végigfuttatta tekintetét a történeten; csatlódottsága minden szónál egyre nagyobb lett.

– Krakus herceg megölte a sárkányt! – kiáltott fel. – Micsoda pocsékolás! Teljesen jó sárkány volt. Össze is barátkozhattak volna... Babaország királya ezt tette volna.

– Most, hogy jobban belegondolok, ez valószínűleg jobb ötlet lett volna – felelte a Babakészítő.

Karolina felmordult, és lapozott néhányat. A képen lovagok egy csoportja csillogó, kivont karddal rohant a vár kapuja felé.

– Nézze ezeket a lovagokat! Ha el tudnának jönni Babaországba, segíthetnének nekünk visszaverni a patkányokat. Különösen, ha a lovagok olyan nagyok, mint ön.

A Babakészítő végighúzta az ujját az egyik lovag szárnyas sisakján.

- Eléggé elszántnak tűnnek. Bárcsak életre kelhetnének, és segíthetnének neked!

Behunyta a szemét, mire az ujjai alatt megrezzent a rajz a lapon. Karolina pislogott, azt hitte, csak képzelte. A kép azonban újra megmoccan. A lovagok *megmozdultak* a lapon. Karolina hallotta, hogy a palástjuk csapkod a szélben, hogy a lovak patája dobog a földön. A zaj egyre erősödött, mintha a lovagok nagy távolságból tartanának feléjük.

A Babakészítő is hallhatta ezeket a hangokat. Hirtelen felnézett, aztán le a lapra. Szája tátva maradt a csodálkozástól.

- Mi a...

Karolina torka elszorult az izgalomtól, alig kapott levegőt.

- Ön kelti őket életre - sikerült kimondania. - Ön tényleg tud varázsolni!

A kép erre rögtön újra mozdulatlaná merevedett, és a lovagok elcsendesedtek. A varázslat érzése azonban megmaradt, és felmelegítette a levegőt.

- Nem én csináltam! - kiáltott fel a Babakészítő. - Nem lehettem én. Még soha nem csináltam ilyet.

- Ön hívott engem ide, és ön adott nekem szívet, és most a könyv alakjait is életre keltette. Lehet, hogy akkora varázsereje van, amivel megmenthetné Bábaországot is. Talán éppen ezért hozott ide engem a jó szél! És talán cserébe én is tehetek valamit önért.

- Erre igazán nincsen szükség - felelte sietősen a Babakészítő. - Nem hiszem, hogy varázsló lennék. És nem is várom el a segítséget.

- Tisztességtelen lenne, ha nem segítenék önnek.
- Karolina körülnézett a műhelyben, próbálta kitalálni, mit csinálhatna. Ekkor meghallotta szoknyájának suhogását, és már tudta, mit kell tennie. - Én fogom a ruhákat varrni a babáknak - jelentette ki. - Akkor el tudja adni őket. Otthon varrólány voltam, és nagyon értem a mesterségemet.

- Azt el tudom képzelni - mondta a Babakészítő. - De a patkányokon kívül semmit nem tudok a hazádról.

- Hol kezdjem?

A Babakészítő legyintett. Ebben a pillanatban olyan varázslónak tűnt, aki a csillagoknak is képes parancsolni... Bár ezt ő nem tudta.

- A legelején.

Karolina elmondta, hogy Babaországban a kunyhója melletti patak minden reggel dallal ébresztette, a fák ágai pedig kandírozott almától roskadoztak. A napfény olyan édes volt, mint a vaníliasodó. Elmesélte, hogy Babaország olyan hely, ahol a szerelem örökké tart, és soha senkit nem hagynak el.

- Ahogy leírod, Babaország tökéletesnek tűnik - jegyezte meg a Babakészítő.

- Ó, pedig nem volt az... Még a patkányinvázió előtt sem - felelte Karolina, azzal bal copfját hátradobta

a válla fölött. A hajfonat a Babakészítő könyökén csatant. – A plüssnyulak folyton megrágcsálták a ruháinkat, és egy idő után mindenki rosszul lett a kandírozott almától.

– Még mindig úgy gondolom, hogy szívesen lennék ott játék – nevetett a Babakészítő, majd nevetése ásíttássá alakult. Karolina megfordult, és a nagy ingaórára pillantott. Az óra mindkét mutatója a tizenkettesen állt, szinte könyörgött nekik, hogy térjenek már nyugovóra.

– Holnap kimehetünk a városba? – kérdezte Karolina. – Lehet, hogy valahol még több varázslat van elrejtve.

A Babakészítő mintha nemigen lelkesedett volna az ötletért. Feszengett.

– Szerintem az emberek nagyon rosszul reagálnának, ha beszélni hallanának téged. Az lenne a legjobb, ha egy kicsit még idebent maradnánk, és megtudnál még néhány dolgot erről a világról. Addig kihasználok az időt, jobban megismerem a varázserőmet, és befejezem az elkezdett munkámat – mutatott a csodálatos babaházra.

– De egy napon majd megmutatja nekem Krakkót, ugye?

– Amikor legközelebb szállítok a megrendelőknek, magammal viszlek.

3. FEJEZET

PIERROT SZOMORÚ MESÉJE

Jóval Babaország megszállása előtt, amikor az ország még olyan élénk és vidám volt, mint a boglárkavirág, Karolina szeretett a patak partján üldögélni. Élvezte a kunyhója környékén és a mezőkön táncoló huncut szelét. Szokásává lett arra biztatni a szomorú babákat, hogy tartsanak vele, amikor az idejük engedi, mivel úgy látta, hogy nagy szükségük van arra, hogy egy kicsit kizökkenjenek a mélabús világukból. Remélte, hogy a gyönyörű vidék egy kicsit javít a hangulatukon.

Az egyik ilyen szomorú baba Pierrot volt. Arca fehér, szeme alá fekete háromszögeket festettek. Karolina nem tudta, hogy a babafestő mit akart, hogy a háromszögek könnyecskéket ábrázolnak-e, de Pierrot mindig olyan bánatos volt, hogy akár azok is lehettek.

Valahányszor Pierrot látogatóba érkezett, hosszú órákig szótlánul ült a patak partján. Saját képét nézte a víztükörben, mintha az megoldást kínálhatott volna arra

a gondra, ami olyan nagyon bántotta. De a megoldás sosem mutatkozott.

Karolina hazájában a többi bohóc odament minden babához, akiken látszott, hogy rossz napjuk volt. Selyemvirágokat húztak elő a kalapjukból, és kérés nélkül bölcs vicceket meséltek. Ha Karolinának bohóc megrendelője volt, tudta, hogy nemigen fog haladni a munkával, mivel olyan sokat nevet majd.

Pierrot azonban nem volt olyan, mint a többi bohóc.

– Nem értem – mondta Karolina a szomorú Pierrot-nak. – Bohóc vagy. Neked mindig nevetned kéne, de nagyon sokszor láttalak sírni. Mi lopta el a nevetésedet? Talán visszaszerezhetnénk.

– Semmi nem lopta el – felelte Pierrot.

– Akkor miért vagy ilyen szomorú?

– Hiányzik a fiú, akivel együtt laktam. Aki velem laktott. Az enyém volt és én az övé – felelte Pierrot, azzal egyik lábát a vízbe dugta. A tükörképe szétfodrozódott. – Azt hiszem, örökre együtt maradtunk volna, de neki és a szüleinek el kellett menekülnie valaki elől, aki nagyon rossz. Nem vihettek magukkal sem ruhát, sem bútort, sem fényképeket. És engem sem. Magányos vagyok nélküle.

– Magányos? – kérdezte Karolina. – Még most is?

– Te nem vagy magányos itt vidéken? – kérdezte Pierrot. – Hiszen egyedül élsz.

– Ó, nem. Miért lennék magányos? Sok megrendelőm van, velük beszélgetek.

Könnyedén válaszolt Pierrot kérdésére, de ahogy belegondolt, előfordulhat, hogy időnként valóban magányosnak érezte magát. Különben miért hívta volna meg

Pierrot-t és a többi babát, hogy töltsék vele az időt? Lehetőséges, hogy nem emlékezett arra, amikor babaként ő is az emberek világában élt, de valahogy sejtette, hogy elvesztett valamit, bármennyire is képtelen megnevezni, mi volt az.

– Akkor szerencsés vagy – sóhajtott Pierrot. – Próbáltam boldog lenni. Babaország szép hely. Jobb és barátságosabb, mint az a világ, amit mindannyian magunk mögött hagytunk.

– Ezek szerint te még mindig vissza akarsz menni – jegyezte meg Karolina.

– Igen – felelte Pierrot. – A barátom biztosan nagyon fél, szeretnék vele lenni, hogy ne féljen annyira.

Karolina lábujjával érintette a tó tükkrét.

– Ha akarod, varrok neked egy inget, és belevarrom a szeretet iránti vágyadat. A kívánság segíthet, hogy visszatalálj a barátodhoz.

Pierrot arcán mosoly rebbent. Bár csak egy pillanatig tartott, Karolina örült, mert ez azt jelentette, hogy a szomorú bohóc még tud mosolyogni.

A bohócing egyáltalán nem volt bonyolult. Karolina egész éjszaka szorgalmasan dolgozott, hogy elkészüljön vele. Azt akarta, hogy minden öltés tökéletes legyen.

Amikor másnap reggel a királynő egyik katonája érkezett a kunyhóhoz, hogy egyenruhát rendeljen Karolínától, nem tudta megállni, hogy meg ne jegyezze, milyen szép lett Pierrot inge.

– Gyönyörű munkákat adsz ki a kezedből.

– Egy barátomé – felelte Karolina. – Nagyon fontos kívánsága van, és én mindennél jobban szeretném, ha valóra válna.

Nem tud hegyeket mozgatni, nem tudja lehozni a Holdat az égről, de kívánságok dolgában...

Kívánságok dolgában tud segíteni.